

DEVOJKA U DELICIMA

KETLIN
GLAZGOV

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Kathleen Glasgow

GIRL IN PIECES

Copyright © 2016 by Kathleen Glasgow

Published by arrangement Massie & McQuilkin Literary
Agents

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Jacket art copyright © 2016 by Jennifer Heuer

*Mojoj majci M. E.
i sestri Vizi*

PRVI DEO

Nikad neću pobediti s ovim telom u kom živim.

Beli, Star

SKROZ SAM BELA KAO MLADUNČE GRENLANDSKE FOKE. POD-
laktice su mi čvrsto umotane u zavoje, teške kao batine. I
butine su mi čvrsto uvijene: bela gaza viri ispod šorca koji
mi je sestra Ava iskopala iz kutije „izgubljeno–nađeno“ iza
bolničarskog pulta.

Došla sam ovamo bez odeće kao siročće. I kao siročće su me
umotali u čaršav i ostavili na travnjaku ispred bolnice Ridžons
po ledenoj kiši i snegu; krv je curila kroz cvetni čaršav.

Čuvar koji me je pronašao bazdeo je na mentol cigarete i kafu
iz aparata. U nozdrvama je imao šumu kovrdžavih belih dlaka.

Kazao je: „Majko božja, šta su ti uradili?“

Moja majka nije došla po mene.

Ali sećam se zvezda te noći. Bile su kao so na nebu, kao da
je neko prosuo so iz slanika po sasvim tamnom platnu.

To mi je značilo, ta njihova slučajna lepota. Bilo je to po-
slednje što sam mislila da ću videti pre nego što umrem na
hladnoj mokroj travi.

DEVOJKE OVDE POKUŠAVAJU DA ME NAVEDU DA PRIČAM. Zanimaju ih da znaju, *pričaj nam priču*. Ja svaki dan slušam njihove priče, na grupnoj, za ručkom, u radionici, za doručkom, večerom, non-stop. Te reči naviru iz njih, crne uspomene, ne mogu da stanu. Njihove ih priče izjedaju, izvrću naopačke. Ne mogu da prestanu da pričaju.

Sve sam svoje reči odsekla. Srce mi ih je bilo prepuno.

U SOBI SAM S LUIZOM. LUIZA JE STARIJA, A ZLAĆANORIĐA KOSA joj pada niz leđa kao uzburkani okean. Toliko je ima da ne može da je ukroti ni pletenicama ni pundama ni gumericama. Kosa joj miriše na jagode. Luiza miriše lepše od svake devojke koju znam. Mogla bih doveka da udišem njen miris.

Prve noći koju sam provela ovde, kad je zadigla bluzu da se presvuče za spavanje, videla sam ih pre nego što joj se ona luda kosa rasula po telu kao plašt – sve sam ih videla i oštro sam udahnula.

Rekla je: – Ne boj se, malena.

A nisam se uplašila. Samo nikad dotle nisam videla devojku s kožom poput moje.

SVAKI TRENUTAK JE ISPLANIRAN. BUDIMO SE U ŠEST. U PET-naest do sedam pijemo mlaku kafu ili razvodnjen sok. Imamo pola sata da namažemo krem sir na bajat đevrek, ili da progutamo bledunjava jaja ili pokusamo grudvastu ovsenu kašu. U sedam i petnaest možemo da se istuširamo u sobi. Kupatila u sobi nemaju vrata, a ogledala ne znam od čega su, ali od stakla nisu, pa ti lice izgleda maglovito ili izgubljeno dok pereš zube ili se češljaš. Ako hoćeš da obriješ noge, to moraš da radiš pred sestrom ili bolničarkom, ali niko to neće, pa su nam noge dlakave kô muške. U pola devet smo na grupnoj terapiji i tu se prosipaju priče, liju suze, neke devojke viču, druge ječe, a ja samo sedim, i sedim, a ona grozna Blu, starija devojka pokvarenih zuba, svaki dan kaže: *Hoćeš li danas progovoriti, Ćutljiva Su? Volela bih danas da čujem Ćutljivu Su, a ti, Kasper?*

Kasper joj kaže da prekine. Kasper nam govori da dišemo i kao da razvlačimo harmoniku, da skroooz raširimo ruke, pa da ih onda polaaaaaako skupimo, pa opet skroooz raširimo, i zar se ne osećamo bolje dok samo dišemo? Posle grupne dobijamo lekove, a onda je vreme za odmor, pa ručak, pa radionica, pa individualna terapija, kad sediš sam sa svojim doktorom i još

plaćeš, a onda je u pet večera, što je još hladne hrane i još Blu: *Je li, Čutljiva Su, je l' voliš makarone sa sirom? Je li, Su, kad će da ti skinu te zavoje?* A onda ide vreme razonode, a posle telefonski poziv, pa još plakanja. A onda dođe devet sati, pa dobiješ još lekova i onda ideš na spavanje. Devojke šize i kukaju na raspored, hranu, grupu, lekove, na sve, ali meni ništa ne smeta. Imam hranu i krevet, na toplom sam, unutra i bezbedna sam.

I ne zovem se Su.

DŽEN S. SE ZASECA: PO RUKAMA I NOGAMA IMA KRATKE OŽILJ-ke nalik grančicama. Nosi sjajan sportski šorc; viša je od svih osim od doce Dulija. Po bež hodniku dribla nevidljivu košarkašku loptu. Puca na nevidljiv koš. Frensi je živo jastuče za igle. Bode se iglama za pletenje, štapićima, čiodama, čime god nađe. Ima gnevne oči i pljuje po podu. Saša je debela devojka puna vode: plače na grupnoj, plače za jelom, plače u sobi. Nikad neće presušiti. Ona se seče: po rukama su joj izukrštane tanke crvene linije – ne ide duboko. Izis se peče: svud po rukama su joj debele okrugle kraste. Pominjali su bili na grupnoj nešto o kanapu, mladim rođacima i podrumu, ali ja sam se tad isključila; pojačala sam muziku u glavi. Blu je čudna zverka sa svojim bolom, ima od svega pomalo: lošeg tatu, zube propale od meta, opekotine od cigareta, posekotine od žileta. Linda/Kejti/Maza nosi bapske kućne haljine. Papuče joj smrde. Previše ju je da bih mogla da je pratim; ožiljke nosi u sebi, kao i sve svoje ljude. Ne znam zašto je ovde s nama, ali tu je. Za večerom razmazuje pire-krompir po licu. Ponekad povraća bez razloga. Čak i kad je potpuno mirna, znaš da se u njoj *svašta* dešava, i to ništa dobro.

Znala sam napolju ljude poput nje; klonim je se.

PONEKAD NE MOGU DA DIŠEM NA OVOM PROKLETOM MESTU; imam osećaj kao da mi je pesak u grudima. Ne razumem šta se dešava. Predugo sam bila napolju i previše se smrzavala. Ne pojmim čistu posteljinu, mirišljavi prekrivač, hranu što stoji preda mnom u kantini, čarobna i topla. Uspaničim se, počnem da se tresem, gušim, a Luiza mi priđe sasvim blizu dok sam sklupčana u ćošku naše sobe. Njen dah na mom licu ima miris čaja od nane. Obujmi mi obraz dlanom, a ja se i na to trgnem. Kaže mi: – Malena, ovde si sa svojimima.

SOBA JE PREVIŠE TIHA, PA NOĆU HODAM HODNICIMA. PLUĆA me bole. Krećem se polako.

Sve je previše tiho. Vučem prste po zidovima. Radim to satima. Znam da razmišljaju o tome da me stave na lekove za spavanje čim mi rane zarastu i skinu me s antibiotika, ali ne želim ih. Moram da budem budna i svesna.

On može da bude bilo gde. Može da bude ovde.

LUIZA JE KAO KRALJICA. OVDE JE, OVAJ PUT, ZAUVEK. KAŽE mi: – Bila sam, jebote, prva devojka ovde, kad su ovo tek otvorili, bokte. – Stalno nešto piše u crno-belaj svesci s tvrdim koricama; nikad ne dolazi na grupnu. Većina devojaka nosi helanke i majice, sve nešto apadrapa, ali Luiza se svakog dana dotera: crne najlonke i sjajne baletanke, glamurozne haljine iz četrdesetih sa buvljaka, kosa joj je uvek sređena u neku dramatičnu frizuru. Ima kofere pune marama, tananih spavaćica, tečnog pudera, karmina boje krvi. Luiza je kao posetilac koji nema nameru da ode.

Kaže mi da peva u bendu. – Ali nervoza – tiho kaže. – Moj *problem*, baš mi smeta.

Luiza po stomaku ima opekotine u koncentričnim krugovima. Po unutrašnjim stranama ruku pružaju joj se tanke žilice nalik korenju. Noge su joj pune opekotina i posekotina, pažljivo nanetih poput šara. Leđa su joj prekrivena tetovažama.

Ponestaje joj mesta.

KASPER SVAKU GRUPNU TERAPIJU ZAPOČINJE ISTO. VEŽBA S harmonikom, disanje, istezanje vrata, dodirivanje nožnih prstiju. Kasper je sitna i nežna. Nosi one nečujne vilenjačke klompe. Svi ostali doktori nose tvrdu obuću koja zveči i lupa čak i po tapisonu. Bleda je. Oči su joj ogromne, okrugle i jarkoplave. Sve je na njoj zaobljeno i meko.

Gleda u nas, a licem joj se razliva blag osmeh. Kaže: – Vaš posao ovde ste *vi*. Sve smo ovde da bi nam bilo bolje, je li tako?

Što znači: sve smo trenutno usrano.

Ali to već znamo.

NIJE JOJ IME KASPER. TAKO JE ZOVU ZBOG ONIH KRUPNIH plavih očiju i zato što je tako tiha. Kao duh se ujutru stvori pored mog kreveta da mi pogleda u karton, zavuče mi tople prste pod ivicu zavoja da mi opipa puls. Dok gleda dole u mene, napravi joj se presladak podbradak. Kao duh se odjednom stvori iza mene u hodniku, osmehne se kad se ja iznenađeno okrenem: *Kako si?*

U svojoj ordinaciji ima ogroman akvarijum sa sporom, debeljuškastom kornjačom koja mlati nožicama, mlati li mlati, a jedva da se pomeri s mesta. Gledam tu jadnicu sve vreme, mogla bih satima i danima da je gledam, neverovatno koliko istrajava u nečemu što na kraju ne vodi ničemu jer neće ta skoro izaći iz tog jebenog akvarijuma, zar ne?

A Kasper samo gleda mene kako je gledam.

KASPER LEPO MIRIŠE. UVEK JE ČISTA, ODEĆA JOJ TIHO ŠUŠKA. Nikad ne povisi glas. Trlja Saši leđa kad ova grca od plača. Raširi ruke oko Linde/Kejti/Maze kao golman ili tako nešto kad neko od njenih loših ljudi pobegne. Videla sam je čak i u Bluinoj sobi, onih dana kad joj majka pošalje ogroman paket knjiga, kako prebira po mekim izdanjima i osmehuje se Blu. Videla sam Blu kako se topi na taj osmeh, samo malčice.

Trebalo bi da Kasper bude nečija majka. Trebalo bi da bude *moja* majka.

NIKAD NISMO U POTPUNOM MRAKU. U SVAKOJ SOBI IMAJU svetla u zidovima koja se uz *ping* pale u četiri po podne, i uz *ping* gase u šest ujutru. Mala su ali jarka. Luiza ne voli svetlost. Na prozorima su grebuckave zavese i ona ih svake večeri pre spavanja pažljivo navlači da blokira žute kvadrate iz poslovne zgrade preko puta. Onda pride prebaci čaršav preko glave.

Večeras, čim je zaspala, zbacim prekrivač i razmaknem zavese. Možda tražim one slane zvezde. Ne znam.

Piškim u metalnu ve-ce šolju i posmatram Luiziu, tihi brežuljak ispod slojeva pokrivača. U onom čudnom ogledalu izgleda kao da imam zmijske umesto kose. Provučem prste kroz umršene pramenove i dredove. Kosa mi i dalje miriše na zemlju i beton, na tavan i prašinu, i od toga mi se povraća.

Koliko dugo sam ovde? Budim se iz nečega. Iz nekog mesta. Mračnog mesta.

Sijalice na plafonu u hodniku liče na duge bleštave reke. Zavirujem u sobe dok prolazim. Samo je Blu budna, prinela je knjigu onom *ping*-svetlu da bi videla.

Nema vrata, nema lampi, nema stakla, nema žileta, samo mekana hrana na kašiku i mlaka kafa. Ovde nema načina da se povrediš.

Raštimovana sam i rastresena dok čekam kod bolničarskog pulta, dobujem prstima po njemu. Udarim po zvoncu. Zvuči užasno i preglasno u tihom hodniku.

Iza ugla se pojavi Barbero usta punih nečeg hrskavog. Namršti se kad me ugleda. Barbero je bivši rvač bikovskog vrata iz plemena Menomini. Još iz njega izbija onaj miris masti i zavoja. Voli samo lepe devojkice. Znam to jer je Džen S. vrlo lepa, s dugim nogama i pegavim nosom, a on joj se stalno osmehuje. Jedino njoj se i smeši.

Podigne noge na pult i ubaci čips u usta. – Ti – kaže dok mu iz usta mrve padaju po plavoj bolničarskoj uniformi. – Šta 'oćeš koji kurac u ovo doba noći?

Uzmem s pulta olovku i blokčice i brzo napišem poruku. Podignem papirić. *KOLIKO DUGO SAM OVDE?*

Barbero pogleda u poruku i odmahne glavom. – Jok. *Pitaj.* Napišem: *NE. RECI MI.*

– Neće moći, Čutljiva Su. – Zgužva kesicu od čipsa i baci je u kantu. – Moraćeš da otvoriš ta svoja sjebana mala usta i upotrebiš glas.

Barbero misli da ga se plašim, ali nije tako. Plašim se samo jednog čoveka, a on je daleko, s druge strane reke, i ovde ne može da dođe do mene.

Ili bar *mislim* da ne može.

Novi papirić. *SAMO MI RECI, KRETENU.* Ruke mi se malo tresu kad ga podignem.

Barbero se nasmeje. Čips mu se zavukao među zube.

Sevne mi pred očima, muzika u glavi mi postane preglasna. Koža mi bridi dok se udaljavam od pulta. Htela bih da dišem kao što Kasper kaže, ali ne mogu, to ne pomaže, ne meni, ne kad se razbesnim i muzika počne. Koža mi više ne bridi, sad me jako svrbi dok tumaram, lutam, tražim, a kad to nađem i okrenem se, Barbero se više ne smeje. Sad samo izusti *jebem ti* i sagne se.

Plastična stolica odskoči od pulta. Posuda s olovkama na koje su zalepljeni plastični cvetići pada na pod, olovke se

rasipaju po beskrajnom bež tapisonu. Beskonačnom, sveprisutnom bež tapisonu. Počinjem da šutiram pult, što je loše jer sam bosa, ali bol mi prija, pa ne stajem. Barbero ustane, ali ja ponovo zgrabim stolicu, a on sad podigne ruke sav u fazonu *ludačo, smiri se, jebote*. Ali kaže to baš tiho. Kao da ga je možda malo strah. Ne znam zašto, ali to me još više razbesni.

Ponovo podignem stolicu kad se pojavi doca Duli.

AKO JE KASPER RAZOČARANA U MENE, NIČIM TO NE POKAZUJE. Samo me posmatra dok ja posmatram kornjaču, a kornjača i dalje radi svoje. Volela bih da sam ta kornjača, pod vodom, tiha, bez ikog u blizini. Kakav miran život, jebote!

Kasper kaže: – Da ti odgovorim na pitanje koje si sinoć postavila Brusu: u Centru Krili si šest dana. U bolnici si lečena i držana na posmatranju sedam dana pre nego što su te prebacili ovamo. Jesi li znala da si imala blagu upalu pluća? I dalje je imaš, ali trebalo bi da antibiotici pomognu.

Uzme nešto glomazno sa stola i gurne to ka meni. To je stoni kalendar. Nisam sigurna šta tražim, ali onda vidim, na vrhu stranice.

April. Sredina je aprila.

Kasper kaže: – Propustila si Uskrs u Kriliju. Bila si malo van sebe. Mada, nisi bogzna šta propustila. Ne možemo baš da imamo ogromnog zeku koji skakuće po psihijatrijskoj ustanovi, je li tako? – Nasmehi se. – Izvini. Malo doktorskog humora. Ipak, imali smo potragu za jajima. Dan zahvalnosti je ovde mnogo zabavniji: suva ćuretina, grudvast sos. Milina.

Znam da pokušava da me oraspoloži, da me navede da pričam. Okrenem lice ka njoj, ali čim joj sretnem pogled,

zapeku me suze, pa se ponovo zagledam u onu glupu kornjaču. Imam osećaj kao da se istovremeno i budim i tonem nazad u svoj mrak.

Kasper se nagne ka meni. – Sećaš li se uopšte da si bila u bolnici Ridžons?

Sećam se čuvara i šume dlaka u njegovim nozdrvama. Sećam se svetala iznad mene, jarkih poput sunca, pištanja koje nikad nije prestajalo. Sećam se kako sam htela da se ritam kad sam osetila ruke na sebi dok su mi sekli odeću i čizme. Sećam se koliko su mi pluća bila teška kao da su puna blata.

Sećam se koliko sam se plašila da će se Jebeni Frenk pojaviti na vratima i odvući me nazad u Sid haus, u sobu u kojoj su devojke plakale.

Sećam se da sam plakala. Sećam se kako sam se izbljuvala po cipelama medicinske sestre i kako se njen izraz lica ni najmanje nije promenio, kao da joj se to dešava svaki dan. Pogledom sam joj govorila *izvini* jer nisam imala reči, ali lice joj se ni tad nije promenilo.

A onda ništa. Ništa. Sve do Luize.

Kasper kaže: – U redu je ako se ne sećaš. Naša podsvest je čudesno spretna. Ponekad zna kad treba da nas odvede, kao vid zaštite. Nadam se da ovo ima smisla.

Volela bih da znam kako da joj kažem da je moja podsvest izgleda pokvarena jer me nijednom nije odvela kad mi je Jebeni Frenk pretio, ili kad je onaj čovek pokušao da me povredi u podzemnom prolazu.

Polomljeni palac mi seva u udlazi i onoj čudnoj čizmi koju mi je stavio doca Duli. Sad kad hodam, stvarno sam jebeni frik, sa svojom raščupanom kosom, rukama nalik batinama, uvezanim nogama i još ovim hramanjem.

Šta će biti sa mnom?

Kasper kaže: – Mislim da ti treba neki projekat.

NIJE ISTINA DA ŽELIM DA BUDEM KAO ONA KORNJAČA I DA budem sama. Istina je da želim da se Elis vrati, ali ona nikad ne može da se vrati. Nikad, nikad. Barem ne onakva kakva je bila. I istina je da mi nedostaju Majki i Deni-Boj, pa čak i Evan i Damp, a ponekad mi nedostaje i majka, iako to više liči na bes nego na tugu, kao što se osećam kad pomislim na Elis, mada čak ni to nije tačno jer kad kažem *tuga*, ja zapravo mislim *crna rupa u meni, ispunjena ekserima i kamenjem i polomljenim staklom i rečima koje više nemam*.

Elis, Elis.

PREMDA JESTE ISTINA DA NOSIM STVARI IZ KUTIJE „IZGUBLJENO–NAĐENO“ nije tačno da nemam ništa, jer *imam* nešto, samo što mi to ne daju. Videla sam to jednom, kad me je doca Duli prekinuo dok sam gledala film tokom vremena za rasonodu i rekao mi da dođem do bolničarskog pulta. Kad sam došla tamo, izvukao je ranac, *moj* ranac, ispod pulta.

Doca Duli je supervisok i zgodan, zgodan onako da znaš da i on zna koliko je zgodan i da mu je život zbog toga lakši, pa je stoga prilično blag i opušten prema nama koji to nismo. Pa kad mi je rekao: – Neka dva momka su donela ovo. Izgleda li ti poznato? – ja sam načas bila zaslepljena belinom njegovih zuba i fascinirana njegovom baršunastom bradom.

Zgrabila sam ranac i klekla, pa ga otkopčala i zavukla ruke u njega. Bila je tu. Obavila sam je rukama i odahnula, a onda je doca Duli rekao: – Nemoj da se raduješ. Ispraznili smo je.

Izvadila sam svoju kutiju s priborom, vojni komplet za prvu pomoć koji sam našla kad sam imala četrnaest godina, dok sam sa Elis bazala po radnji polovne robe na Zapadnoj sedmoj. Metalna kutija bila je ulubljena, veliki crveni krst sprema bio je izgreban i oguljen.

U toj sam kutiji nekad držala sve: mast, zavoje, komadiće slomljene tegle u plišanoj vrećici, cigarete, šibice i upaljač, dugmad, narukvice, novac, moje fotografije umotane u platno.

Nije se čuo nikakav zvuk kad sam protresla kutiju. Dublje sam zaronila u zeleni ranac, ali i on je bio mračan i prazan. Nije bilo čistih čarapa i veša, ni rolni toalet-papira, ni kutijice za film sa isprošenim parama, ni tableta u kesici, ni čvrsto smotanog vunenog čebeta. Moj blok za crtanje je nestao. I moja pernica sa olovkama i ugljenom je nestala. Moj polaroid – nestao. Pogledala sam u docu Dulija.

– Morali smo da sve izvadimo, zarad tvoje bezbednosti. – Pružio mi je ruku – čak mu je i šaka bila lepa, s tankim prstima i negovanim noktima. Ignorisa sam je i sama ustala, čvrsto stežući kutiju i ranac. – Moraš da ih vratiš. Čuvaćemo ti ih dok ne budeš otpuštena.

Nagnuo se i otrgao mi ranac, izvukao mi kutiju iz ruku, pa ih stavio iza pulta. – Ali možeš da zadržiš ovo.

Doca Duli mi je stavio kvadratni paketić u šake. Unutra su, zaštićene mekim platnom, bile naše fotografije: ja i Elis, Majki i Deni-Boj, savršeni i zajedno, pre nego što je sve otišlo dođavola.

Dok sam odlazila privivši fotografije uz grudi, doca Duli mi je dobio: – Oni momci... rekli su da im je žao.

Nastavila sam da hodam, ali u sebi sam zastala, samo na tren.

UPRAVO SE FOTOGRAFIJAMA BAVIM KAD DŽEN S. DOĐE DA ME potraži veće posle incidenta s nožnim prstom – prelistavam ih, žudno kao i uvek kad sebi dopustim da mislim na Elis, zagledam crnobeke slike nas četvoro na groblju, gde se glupiramo i poziramo kao rok zvezde, cigarete u uglu usana, Deni-Bojeva zečja usna gotovo nevidljiva, Elisine akne jedva primetne. Deni-Boj je stalno govorio da ljudi izgledaju bolje na crnobelim slikama, i bio je u pravu. Fotografije su male i četvrtaste; polaroid je bio star, iz šezdesetih, prvi takav foto-aparat. Poklonila mi ga je baba. Imao je meh, pa sam bila sva kul. Pronašli smo film u prodavnici foto-opreme kod koledža Mekalister. Bio je u kertridžu – ubaciš ga u aparat, slikaš, povučeš tračicu sa strane i podesiš mali okrugli tajmer. Kad se tajmer oglasi, odlepiš negativ i eto nas, starinski i lepi u crnobelom, Elis prelepa sa svojom crnom kosom. A tu sam i ja, glupa mala ja, ruku skrštenih na grudima u svom džemperu punom rupa i raščupane kose, ofarbane u crveno i plavo u stvarnom svetu u koloru, ali blatnjave u crnobelom. A kako možeš da izgledaš pored Elis nego grozno?

– Kul. – Džen S. pruža ruku, ali ja umotam fotografije u platno i gurnem ih pod jastuk.

– Čoveče – uzdiše ona. – Dobro, nema veze. Ajde, Barbero te čeka u sobi za razonodu. Imamo iznenađenje za tebe.

U sobi za razonodu u vazduhu i dalje lebdi miris kokica od filma koji smo ranije gledali; prazna činija stoji na okruglom stolu. Džen lizne prst i pređe njime po činiji, pa posisa so i ostatke zgusnutog putera. Rokće. Barbero izvije svoje obešene usne. – Šumaherova – kaže. – Ubijaš me. – Ona slegne ramenima i obriše vlažan prst o porub svoje vrećaste zelene majice.

Kopa po jednoj od nekoliko kutija svaštara tražeći svoj omiljeni špil karata. Šarene kutije naslagane su jedna na drugu uz krem zidove sobe za razonodu. U njima su karte, pohabane kutije bojica, markeri, društvene igre.

Tri kompjutera smeštena su uz jedan zid. Barbero uključi jedan i da mi znak da priđem dok ukucava lozinku.

– E ovako, lujko. – Baci mi neku knjižicu. Moram da se sag-nem da je podignem. Počinje da kuca. *ALTERNA-NASTAVA*. Na ekranu se pojavi *PRAVO MESTO ZA TEBE*. – Dobra doktor-ka misli da ti treba nešto da se izboriš sa tim svojim problemima s besom, kojih izgleda ima mnogo, i tvojim čudnim običajem da ne spavaš. I stoga ćeš sad da se vratiš u školu, glupačo.

Pogledam u Džen S., koja se ceri dok meša karte. – Ja ću ti biti *učiteljica* – kikoće se.

Barbero mi pucne prstima ispred lica. – **KONCENTRIŠI SE!** Ovde sam! Ovde.

Ošinem ga pogledom.

Barbero nabraja na prste. – Evo ovako ćemo: ne gledaš ništa osim školskog sajta. Ne gledaš svoj *Fejsbuk*, *Twiter*, mejl, ništa osim školskih stranica. Tvoja drugarica Šumaherova se prijavila da ti bude učiteljica i ona će ti pregledati testove i ostala sranja kad završiš lekciju.

Gleda me. Gledam i ja njega. – Ako nećeš ovo da radiš – kaže – dobra doktorka kaže da moraš onda uveče da piješ lekove da bi spavala, a imam osećaj da to ne želiš. Ona bi više volela da

si ovde nego da se šunjaš po hodnicima kao što to radiš. Jer to je jebote *uvrnuto*.

Ne želim lekove, posebno ne noću, kad me je najviše strah i kad moram da budem na oprezu. Lekari su me kljukali lekovima od osme do trinaeste godine. Ritalin nije delovao. Bacala sam se na zidove i zabila olovku u meko salo stomaka Alison Jablonski. Od aderala sam se u osmom razredu usrala u gaće; majka me je držala kod kuće do kraja godine. Ostavljala mi je ručak u frižideru pokriven folijom: sunderaste sendviče s mesnim rolatom, smrdljivu salatu od jaja na gnjecavom tost. Zoloft je bio kao da gutaš veoma težak vazduh i danima ne možeš da ga izdahneš. Većina devojaka ovde je nakljukana do grla, prihvataju svoje čašice s pilulama s nadrkanom rezigniranošću.

Sednem na stolicu i ukucam svoje ime u polje *OVDE UNE-SI IME*.

– Dobar izbor, lujko.

– Gospode, Bruse – iznervirano će Džen. – Jesi li izostao iz škole onog dana kad su predavali kako se ophodi prema pacijentima?

– Umem ja s pacijentima, luče. Javi mi kad poželiš da ti pokažem. – Baci se na škripavi braon kauč i izvadi ajpod iz džepa.

Ceo jedan zid sobe za razonodu je u prozorima. Zaveses razvučene. Napolju je mrak, prošlo je deset. Naše krilo je na četvrtom spratu; čujem šum automobila što se po kiši provozu Avenijom Riversajd. Ako pristanem na nastavu, to će usrećiti Kasper. Kad sam poslednji put išla u školu, izbačena sam na polovini treće godine. To mi sad izgleda kao da je bilo u nekom drugom životu.

Zurim u ekran i pokušavam da pročitam jedan pasus, ali vidim samo reči *jebačica* i *pička* nažvrljane na vratima mog ormarića. U ustima osećam ukus vode iz ve-ce šolje, osećam kako se borim da se oslobodim, osećam ruke na vratu, čujem smeh. Prsti mi trnu, a grudi mi se stežu. Nakon što su me izbacili iz škole, sve je otišlo dođavola. Još više nego pre.

Osvrćem se po sobi. Mozak izjedaju misli o tome ko sve ovo plaća, grickaju ga kao uplašeni mišić, ali ih potiskujem. Moja majka je godinama u restoranu spremala mesni rolat s lukom i kečapom, s brdom pirea kao prilogom, pre nego što je i to nestalo. Mi nismo ljudi s parama; mi smo ljudi koji prevrću tašne i rančeve u potrazi za sitnišem i jedu makarone s puterom četiri večeri nedeljno. Razmišljanje o tome kako uopšte mogu da boravim ovde plaši me i unosi mi nervozu.

Pomislim: *Unutra sam, na toplom, i mogu ovo da izdržim ako to znači da mogu da ostanem.* To je sad jedino važno. Držati se pravila da bih mogla da ostanem unutra.

Džen kockarski meša karte. Zvuči kao kad ptice odleću s drveta.